

Győri Ítéletábra
Pf.II.20.151/2018/4/I.

A dr. Hatházi Éva ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lugosi Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2018. március 19. napján kelt 13.P.20.010/2017/36. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéletábra az elsőfokú ítéletet megváltoztatja, s a keresetet elutasítja.

Az alperes elsőfokú illetékben való marasztalását mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 392.500. (Háromszázkilencvenkettőezer-ötszáz) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes kérelmére ... adóssal szemben ... közjegyző 2015. március 6-án végrehajtási lapot állított ki, aminek alapja ugyanezen közjegyző 2014. december 30-án jogerőre emelkedett fizetési meghagyása volt. A végrehajtási eljárás az alperes mint önálló bírósági végrehajtó előtt folyt 105.V.373/2015. ügyszámon ... adóssal szemben, 2.000.000,-Ft és járulécai, valamint 9.000,-euró és járulécai iránt, a felperes 2015. április 8-án előlegezte a végrehajtói költséget. Az alperes önálló bírósági végrehajtóként 2015. április 30-án helyszíni eljárási cselekményt hajtott végre, és jegyzőkönyvben rögzítette, hogy az adóst nem találta otthonában, az eljárást az adós vagyonának felkutatásával folytatta.

A felperes az alpereshez 2015. június 4-én érkezett beadványában bejelentette az alperesnek, hogy az adós házassági életközösségben él ... el, akinek a tulajdonát képezi a ... Kft. üzletrésze, amire a végrehajtás a Vht. 86.§ (3) bekezdése szerint folytatható. A végrehajtást kérő felperes 2015. július 1-én információt kért az alperestől a végrehajtás állásáról. Az alperes időközbeni - egyéb eljárási cselekmények foganatosítása mellett - 2015. július 29-én beszerezte a ... Kft. cégkivonatát, amely tartalmazta, hogy a cégben ... 2012. február 24-től tagsági jogviszonnal rendelkezett. Ezt követően 2015. július 31-én intézkedett az adós házassági anyakönyvi kivonatának a beszerzése iránt, amely 2015. augusztus 25-én érkezett meg az alpereshez.

Az alperes 2015. október 7. napján foglалási jegyzőkönyv megküldésével a ... Kft. üzletrészenek lefoglalásáról intézkedett, ennek foganatosítására megkereste a Győri Törvényszéket. A Győri Törvényszék, mint Cégbíróság 2015. október 14-i végzésével tájékoztatta az alperest, hogy az üzletrész foglalását nem tudja a cégjegyzékbe bejegyezni, mert a 2015. október 8-án érkezett iratok szerint az üzletrészt ... 2015. szeptember 7. napján átruházta, ami 2015. október 9-én a cégjegyzékbe bejegyzésre került. A cégbíróság tájékoztatása szerint a valóságban megtörtént az, hogy ... (az adós felesége) eladóként a hivatkozott üzletrésze 2015. szeptember 7-én üzletrész-átruházási szerződést kötött ... vevővel. A 2.000.000,-Ft vételár megfizetése a szerződésben írt (2015. október 31.) határidőig megtörtént. A ... Kft. cégjegyzékszámon szerepel a cégjegyzékben, azt ..., az adós házastársa alapította 2012-ben. Az elsőfokú bíróság ítéletének

tényállásában rögzítette azt, hogy ekkortól kezdve az értékesítésig az üzletrész ... adós és házastársa, ... 1/2 - 1/2 arányú tulajdonát képezte.

Az adósnak más végrehajtás alá vonható vagyona nem volt, a felperes követelés azóta sem térült meg, az alperes a felperest 2015. november 3-án tájékoztatta arról, hogy a követelés behajthatatlan, a végrehajtási eljárás a Vht. 52. § d) pontja alapján szünetel. A felperes a végrehajtási ügyben végrehajtási kifogást nyújtott be, aminek a Győri Járásbíróság 2016. április 5-én kelt 0801-51.Vh.2568/2015/10. számú végzésével helyt adott és megállapította, hogy az alperes önálló bírósági végrehajtó a 0105.V.373/2015. számú végrehajtási ügyben a végrehajtási intézkedések ésszerű határidőn belül történő megtételét elmulasztotta. A végrehajtási kifogás vonatkozott a fenti cég üzletrészával kapcsolatos intézkedésekre is. Az eljáró bíróság határozatának indoklásában rögzítette, hogy e körben az alperes az eljárás ésszerű határidőn belül történő befejezésére vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget.

* * *

A felperes keresetében a Ptk. 6:519.§, 6:548.§ (1) bekezdése és 6:549.§ (2) bekezdése alapján 2.000.000,-Ft végrehajtói jogkörben okozott kár, és ennek 2015. szeptember 7. napjától járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az önálló bírósági végrehajtó alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperes a felperes erre vonatkozó bejelentésétől számított ésszerű (reális) határidőn belül nem intézkedett a ... Kft. üzletrészával lefoglalása iránt. Amennyiben az alperes nem késlekedik a szükséges végrehajtási cselekmény elvégzésével, akkor a felperes követeléséből legalább az üzletrész vételárának megfelelő összeg megtérült volna, ami az alperes jogsértő magatartása (mulasztása) miatt hiúsult meg. Az üzletrész az adós házastársának a tulajdonát képezte, akivel az adós házassági életközösséget tartott fenn, ezért az üzletrész lefoglalható lett volna. Ez azért nem történhetett meg, mert időközben azt - még azt megelőzően - értékesítették, hogy alperes e tárgyban intézkedést hajtott volna végre, az alperes a foglalásról nem az ésszerű határidőn belül intézkedett.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a jogellenes mulasztása csak 2015. október 16-ig állt fenn, ezt követően a szükséges intézkedéseket (foglalás foganatosítása) megtette. Vitatta a kár összegezését is, mert álláspontja szerint nem nyert bizonyítást, hogy az üzletrész vételárát megfizették. Állította, hogy a perbeli üzletrész valójában az adós házastársának a különvagyonához tartozott. Kifejtette: a Vht. 86.§ (3) bekezdése szerinti foglalásra csak akkor kerülhetett volna sor a cégnyilvántartás szerint az adós házastársa tulajdonában álló üzletrészre a közös vagyoni vélelem alapján, amennyiben a házastársak között a házassági életközösség még fennáll. A tanúvallomások, valamint a Tatabányai Járásbíróság P.20.617/2015/5. sorszámu ítélete szerint megállapítható, hogy az adós ... és házastársa között a házassági életközösség már 2014. október 1. napján - azaz már a végrehajtási lap kiállítását megelőzően - megszakadt. Ezért a felperes bejelentésére a Vht. 86.§ (3) bekezdése alapján az üzletrész már egyáltalán nem volt foglalható, arra törvényes lehetőség nem volt.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.000.000.- Ft-ot és annak 2015. szeptember 7-től járó, a Ptk.6:48. §-a szerinti mértékű késedelmi kamatát, 236.000,- Ft perköltséget, valamint az államnak 60.000,-Ft illetéket. Határozatának indoklásában rámutatott, hogy a jogvitát a felperes által állított alperesi mulasztás idején (2015. június 4-től) hatályban volt jogszabályi rendelkezések alapján kellett elbírálni. Idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V törvény (Ptk.) 6:519. §-át, 6:548. § (1) és (2) bekezdését, és 6:549. § (2) bekezdését. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.)

7. § (1) bekezdését, 58. § (1) bekezdését, 217. § (1) bekezdését, 217. § (6) bekezdés c) pontját, és 86. § (3) bekezdését. A házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV törvény (Csjt.) 27. § (1) bekezdését, 30. § (1-3) bekezdését, valamint a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 371. § (1) és (2) bekezdését.

Megállapította, hogy a felperesi igényérvényesítés különös feltétele fennáll, mert a rendes jogorvoslati lehetőséget, adott esetben a végrehajtási kifogást a felperes igénybe vette. A törvényszék megítélése szerint az alperes az üzletrész lefoglalása kapcsán szükséges intézkedést kellő időben nem foganatosította, és e jogellenes mulasztásával okozati összefüggésben a felperesnek kárt okozott. A végrehajtási eljárás időtartama alatt a cégnyilvántartás adatai szerint a ... Kft. üzletrésze teljes egészében ... tulajdonában állt, aki az adós házastársa volt. A céget ... 2012-ben hozta létre, amikor az adóssal a házassági életközössége már fennállt, és a kft. üzletrésze a végrehajtási eljárás során lefoglalható lett volna. A felperes az alpereshez, mint bírósági végrehajtóhoz 2015. június 4-én érkezett beadványában bejelentette, hogy az adós életközösségben élő házastársának tulajdonát képezi a kft. üzletrésze. Ezt követően az alperes csak 2015. július 29-én kérdezte le a cég cégkivonatát, és 2015. július 31-én szerezte be az adós házassági anyakönyvi kivonatát. A foglalás iránt azonban csak 2015. október 7-én kísérelt meg intézkedni, ami azonban már nem vezetett eredményre, mert az adós házastársa az üzletrészét 2015. szeptember 7-én már 2.000.000,- Ft vételárért értékesítette, és a vevő a vételárat 2015. október utolsó napjáig megfizette. Abban az esetben, ha az alperes a foglalás iránt ésszerű határidőben intézkedik, az üzletrész foglalása eredményes lett volna, így annak értékéig a végrehajtás eredményre vezetett volna. **A foglalás jogi feltételei fennálltak, ugyanis a kft. üzletrész tulajdonosa házasságban élt az adóssal, így vélelem szól amellett, hogy az üzletrész közös vagyon volt, ezért az üzletrész végrehajtás alá vonható lett volna.** Az adós házastársa végrehajtási igényper indíthatott volna akkor, ha a részesedést különvagyonának tekinti, és ott **hivatkozhatott volna arra is, hogy a foglaláskor házassági életközössége az adóssal már nem állt fenn.** E kérdés szerinti vagyoni viszonyokban vita esetén a megfelelő személyek közötti perben kizárólag a bíróság lett volna jogosult dönteni végrehajtási igényper keretében. Ilyen per megindítása azonban éppen az alperes mulasztása miatt nem volt lehetséges. A kártérítési per bírósága nem veheti át egy más ügyben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság szerepét, jelen perben nincs lehetőség „árnyékper” lefolytatására. Csakis végrehajtási igényperben lett volna vizsgálható a „különvagyoniság” kérdése, **valamint az is, hogy az adós és házastársa között az életközösség meddig állt fenn.** Ebből következően az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem bírt jelentőséggel az, hogy az adós és házastársa között a házasság felbontása tárgyában hozott ítélet indoklása tartalmaz megállapítást az életközösség megszakadásának idejére. A végrehajtó alperes a foglalás alkalmával az adott időben ilyen információval nem bírhatott, így a foglalást végrehajthatta volna, csak annyi információ állt rendelkezésre, hogy az adós házastársának nevén szerepel a nyilvántartásban az üzletrész.

A perben a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperes jogellenes mulasztást követett el, ennek folytán a felperesnek meghatározott összegű kára keletkezett, továbbá a kár bekövetkezése és a mulasztás közötti okozati összefüggést. E kötelezettségének a felperes eleget tett, az üzletrész vételára és annak megfizetése bizonyította az üzletrész vevőjének tanúvallomása alapján. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kft. üzletrésze részben sem az adós tulajdonát képezte és a foglalásnak nem lett volna helye, így a felperesnek nem keletkezett kára. E kötelezettségének az alperes nem tett eleget, a felelősség alól nem mentette ki magát. A törvényszék e körben tanúként kihallgatta ... adóst és volt házastársát (...et), akik vallomását azonban nem tartotta „perdöntőnek”.

Az alperes védekezése folytán a törvényszék vizsgálta azt is, hogy a perbeli üzletrész az adós házastársának különvagyonát képezte-e. Az alperes azonban kétséget kizáró módon - a hivatkozott törvényi vélelem ellenére - nem bizonyította, hogy az üzletrész ... különvagyonra lett volna. Az elsőfokú bíróság végrehajtási igényperrel kapcsolatos álláspontja miatt az alperesnek jelentős

többség tényállási elemeket kellett volna bizonyítani. A végrehajtási igényper jelen per keretei között azonban nem volt lefolytatható, márpedig csak ilyen per eredményeként születhetett volna esetlegesen olyan döntés, aminek alapján az üzletrész tulajdonjoga a közös szerzés vélelmétől eltérően alakul. Ettől függetlenül az alperesnek módjában állt más bizonyítási eszközöket felajánlani, de kétséget nem hagyó módon így sem tudta bizonyítani, hogy az üzletrész - peres felek által nem vitatott - értéke csak részben illethette volna a felperest a végrehajtási eljárás eredményeképp, vagy az üzletrész egyáltalán nem képezte az adós tulajdonát. Az üzletrész tulajdoni helyzete kapcsán a törvényszék tanúként hallgatta ki ...et, de e nem teljesen érdektelen tanú vallomása önmagában nem bizonyította, hogy az üzletrész kinek a tulajdonát képezte, nem lehetett megállapítani azt, hogy a cégbeli részesedés a tanú különvagyonra lett volna. Az elsőfokú bíróság e tanú vallomását érdemben nem értékelte, mert megítélése szerint a közös vagyoni jelleg végrehajtási per keretében lett volna vizsgálható, aminek indítását az alperes mulasztása zárta ki. Ugyanígy nem látott lehetőséget arra sem, hogy az adós tanúvallomását bizonyítékként fogadja el bármelyik fél javára.

Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján megállapította, hogy a perrel érintett üzletrész a Csjt. idézett szabályai szerint fele részben képezte ... tulajdonát, de azzal is felelősséggel tartozott a végrehajtási eljárással érintett követelés kielégítéséért. A cégbeli részesedés másik fele pedig a hivatkozott törvényi vélelem folytán az adós tulajdonát képezte. A kifejtettre tekintettel a törvényszék arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes keresetének jogalapját és összecszerűségét bizonyította. Az alperes ugyanis a kft. üzletrész foglalkásával nem indokolható okból hónapokon keresztül késlekedett, arra az adatok felperes általi bejelentésétől számított egy hónap időtartamnak elegendőnek kellett volna lennie. Bizonyítottak találta a keletkezett kár összegét és a jogellenes alperesi mulasztást, valamint a kettő közötti okozati összefüggést is, az alperes pedig a felelősség alól nem tudta magát kimenteni. A felperes helyesen határozta meg a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját is.

Az elsőfokú ítélet ellene az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Vht. 86.§ (3) bekezdéséhez fűzött kommentár szerint a közös vagyoni vélelem alapján történő foglalásra csak abban az esetben van lehetőség, ha a házastársak között a házassági életközösség még fennáll. Abban az esetben, ha a házassági életközösség a Csjt. rendelkezései értelmében a felek között már nem áll fenn, úgy az egyik házastárs ellen folyamatban lévő végrehajtási eljárásban a másik házastárs vagyontárgyára végrehajtást vezetni már nem lehet. A tanúvallomások, valamint a Tatabányai Járásbíróság P.20.617/2015/5. számú ítélete szerint az adós és házastársa között a házassági életközösség már 2014. október 1. napján - már a végrehajtási lap kiállítását megelőzően - megszakadt. Ezért a felperes ezt követő - 2015. június 4-én - tett bejelentésekor a Vht. 86.§ (3) bekezdése alapján az üzletrész már egyáltalán nem volt foglalható, arra törvényes lehetőség nem volt. Ebből következően a jogszabályi rendelkezések betartásával ... üzletrészére foglalást foganatosítani az adóssal fennálló életközösség hiányára tekintettel a felperes bejelentésekor már nem lehetett, ezért az alperes a hivatkozott „mulasztásával” sem okozhatott kárt a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállási részében ugyan megállapította, hogy a ... Kft. alapításától az üzletrész értékesítésig az üzletrész az adós és házastársa 1/2 - 1/2 arányú tulajdonát képezte, de nem fejtette ki, hogy e megállapítást mire alapozza. ... és ... tanúvallomásából azt lehet megállapítani, hogy házasságuk fennállása alatt közös vagyon nem keletkezett, ezért a kérdéses üzletrész is ... különvagyonát képezte. Az adós volt házastársa az adósnak harmadik személyekkel szembeni tartozásáért csak a közös vagyonból reá eső vagyoni hányad erejéig felelne a Ptk. 4:49.§ (2) bekezdése alapján. Az adós és a volt házastársa a végrehajtási eljárás kezdetekor már nem élt együtt, az üzletrész értékesítésekor pedig a házasságukat már a bíróság is felbontotta, A kérdéses üzletrész és annak értékesítéséből származó bevétel is az adós házastársának a különvagyonát

képezte. Mindezek alapján az alperest az adós volt házastársának a ... Kft-ben fennállt üzletrésze, az ennek értékesítéséből eredő vételár vonatkozásában kártérítési felelősség nem terheli.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Hangsúlyozta, hogy bizonyította az alperes jogellenes magatartását, amit azzal valósított meg, hogy a felperes már 2015. május 27-én tájékoztatta a végrehajtó alperest, hogy az adós feleségének a tulajdonában áll a ... Kft. üzletrésze, de az alperes az üzlet rész lefoglalása iránt csupán 2015. október 7-én intézkedett. Az alperes az üzlet részre vonatkozó közös vagyoni vélelmet megdönteni nem tudta, és jelen per „nem is alkalmas a tulajdoni viszony eldöntésére”. E kérdés csak az adós volt házastársa által indított végrehajtási igényperben lett volna elbírálható, ha az alperes a feladatát a jogszabályoknak megfelelően végezte volna, és ésszerű időn belül intézkedik a foglalásról. A kár összegét is bizonyította, mert a le nem foglalt üzlet rész 2.000.000,-Ft összegű vételárát az adós volt házastársa bizonyítottan megkapta. A felperes a rendes jogorvoslati lehetőségét a végrehajtási eljárásban előterjesztett kifogásával kimerítette, de ezzel a kára nem volt orvosolható. Annak vizsgálata, hogy az adós és házastársa életközösségben éltek-e, nem előfeltétele annak, hogy a végrehajtó az adós házastársának tulajdonában álló vagyontárgyat lefoglalja, amit az is igazol, hogy az alperes intézkedett is a foglalás iránt, csak késedelmesen. Hivatkozott a Ptk. 1.4§-ában meghatározott elvárható magatartás elvére, s arra hogy felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat. Az alperes az egész per során nem vitatta azt hogy késedelmesen intézkedett, hanem azt próbálja bizonyítani, hogy bár valóban nem a Vht. szabályainak megfelelően járt el, de ez neki nem volt felróható, mivel „előre látta, hogy az üzlet részt nem lehet lefoglalni”. E hivatkozása azért alaptalan, mert a felperes bejelentésekor (2015. május 27.) az adós és házastársa házassága még nem volt felbontva, és az üzlet részre közös vagyoni vélelem állt fenn. Ezért azt az alperesnek ésszerű időn belül le kellett volna foglalnia, amivel szemben az adós volt házastársa fellelphetett volna, de az ma már nem állapítható meg, hogy erre valójában sor is került volna, és milyen eredménnyel. Mindezek alapján az alperes jogellenese magatartása kárt okozott a felperesnek, magatartása felróható is volt, ezért kártérítéssel tartozik.

* * *

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket részben hiányosan állapította meg, azt az ítélet tábla - az elsőfokú eljárás adatai alapján - azzal egészíti ki, hogy:

- Az alperes a perbeli cselekmények idején és jelenleg is önálló bírósági végrehajtóként tevékenykedik, tevékenységét nem végrehajtói iroda keretében fejtette ki.
- ... és ... házasságát a Győri Járásbíróság a 2015. augusztus 25. napján kelt és e napon jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta.
- E jogerős ítélet szerint ... és ... életközössége 2014. október 1. napján megszakadt.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság téves jogkövetkeztetésre jutott, ezért téves érdemi döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság a Ptké. 54.§-a, továbbá az állított alperesi károkozó magatartás (mulasztás) időpontja alapján helyesen alkalmazta a Ptk. (2013. évi V. törvény) rendelkezéseit a jogvita elbírálása során.

A Ptk. 6:519. §-a szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése értelmében közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható.

A Ptk. 6:549. § (2) bekezdése értelmében a közjegyzői és végrehajtói jogkörben okozott kárért való felelősségre a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályait kell megfelelően alkalmazni. A kártérítési keresetnek előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése.

A felperes a kárigényét az alperesi végrehajtó állított mulasztására alapította, azt állította hogy az alperesi végrehajtó mulasztást követett el, amikor az üzletrész lefoglalásával késlekedett. Az alperes kártérítési felelősségére a Ptk. 6:548.§ (1) bekezdésében meghatározott speciális, és a Ptk. 6:519.§-ában meghatározott általános feltételek az irányadók. Így a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének általános feltételei a jogellenes magatartás, a közigazgatási tevékenységgel összefüggő kár, az okozati összefüggés és a vétkenesség, míg annak speciális feltételei a kár rendes jogorvoslattal el nem hárítható volta, és az hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A fentiek értelmében az alperes felelősségét csak akkor lehet megállapítani, ha az általános feltételek fennállása mellett a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A speciális és általános feltételek együttes fennállásának a bizonyítása a perben a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperest terhelte.

Abban egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bírósággal, hogy a felperes a végrehajtási kifogással a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette, ezáltal a kártérítés különös feltétele valóban teljesült. Ebből következően a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperes jogellenes magatartásával (mulasztásával) okozati összefüggésben kára keletkezett. Az ítéletábra megítélése szerint azonban, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes e bizonyítási kötelezettségének eleget tett.

Nem érett egyet az ítéletábra azzal a felperesi érveléssel, hogy az alperesnek a felperes bejelentését követően a Vht. 86.§ (3) bekezdése alapján le kellett volna foglalnia a cégiratok szerint az adós házastársának tulajdonában álló üzletrészt.

Az alperes ugyanis helytállóan hivatkozott e körben a Vht. 86. § (3) bekezdésére, és az ahhoz fűzött kommentárra is. Az előbbi szerint **a házassági életközösség tartama** alatt a házastársaknak vagy **bármelyiküknek** a vagyontárgyát bármelyik házastársa ellen külön vezetett végrehajtás során is le lehet foglalni. Nincs helye a foglalásnak, ha az a házastárs, aki ellen a végrehajtás nem irányul, kétséget kizáróan igazolja, hogy a szóban forgó vagyontárgy nem a házastársi vagyontársasághoz, hanem az ő különvagyonához tartozik. Az ehhez fűzött kommentár pedig rögzíti, hogy a közös vagyoni vélelem alapján történő **foglalásra csak abban az esetben van lehetőség, ha a házastársak között a házassági életközösség még fennáll.** Abban az esetben, ha a házassági életközösség a Csjt. rendelkezései értelmében a felek között már nem áll fenn, úgy az egyik házastárs ellen folyamatban lévő végrehajtási eljárásban a másik házastárs vagyontárgyára végrehajtást vezetni már nem lehet. A jogszabályi rendelkezésből és az ehhez fűzött kommentárból tehát csak az a következtetés vonható le, hogy **a foglalása törvényes feltétele az adós és a házastársa között fennálló életközösség.**

A konkrét esetben az alperes helytállóan hivatkozott arra is, hogy a felek közötti jogerős ítélet közokiratként tanúsítja azt a tényt, hogy az adós és a házastársa között az életközösség - még a perbeli végrehajtási eljárás megindítását megelőzően - már 2014. október 1-én megszakadt. Ezt alátámasztottak az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomásai is. Mindezek alapján megállapítható, hogy a konkrét esetben a foglалás törvényes feltételei a felperesi bejelentéskor már nem álltak fenn, hiszen nem állt fenn életközösség az adós és a volt házastársa között.

Abban egyetértett az ítéletábla az elsőfokú bírósággal, hogy a kérdéses üzletrész különvagyoni jellegének a vizsgálatára valóban csak a végrehajtási igényperben kerülhetett volna sor, a Vht. 86.§ (3) bekezdésének második monda, és Pp. 371. § (1) és (2) bekezdése alapján. E jogszabályi rendelkezésekből ugyanakkor az is következik, hogy a végrehajtási igénypernek kizárólag az a tárgya, hogy a szóban forgó vagyontárgy (üzletrész) a házastársi vagyontársasághoz, vagy az adós házastársának a különvagyonához tartozik-e.

Más kérdése azonban, hogy egyébként a fennálló életközösség és közös vagyoni vélelem alapján a Vht. 86.§ (3) bekezdése alapján **egyáltalán sor kerülhet-e foglалásra**, ami nem a végrehajtási igényperre tartozó kérdés. Ennek a kérdésnek a vizsgálata megelőzi a kérdéses vagyontárgy (üzletrész) különvagyoni jellegének a vizsgálatát, és előbbi nem a végrehajtási igényperben, hanem adott esetben a foglалás foganatosításakor, vagy az azzal kapcsolatban e tárgyban előterjesztett kifogás keretében kell és lehet vizsgálni.

Ebből az is következik, hogy a foglалás elmulasztására (mint jogellenes alperesi magatartásra) alapított kártérítési perben azt köteles bizonyítani a felperes, hogy a foglалás törvényes feltételei fennálltak, amit az alperes (végrehajtóként) a felperes erre vonatkozó bejelentése ellenére mulasztott. A konkrét esetben a felperes ezt bizonyítani nem tudta, a lefolytatott bizonyítási eljárás adataiból ugyanis kizárólag azt lehetett megállapítani, hogy a felperes bejelentésekor a foglалás törvényes feltételei egyáltalán nem álltak fenn, hiszen nem állt fenn életközösség az adós és a volt házastársa között.

Mindezek alapján megállapítható, hogy alperes felperes által hivatkozott magatartása (mulasztása) - a foglалás törvényes feltételeinek a hiányában - nem volt jogellenes, ebből következően az alperesi mulasztással okozati összefüggésben a felperest kárt sem érhetett. Emiatt az alperes kártérítési felelősségének a Ptk. 6:519.§-ában meghatározott általános és együttes feltételei - az elsőfokú bíróság téves megállapításával ellentétben - nem állnak fenn, ezért az alperes marasztalására is tévesen került sor.

Mindezek alapján az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

A megváltoztató rendelkezés folytán a felperes az alperessel szemben pervesztes lett, ezért az ítéletábla a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 78.§ /1/ bekezdése alapján a pernyertes alperes javára első- és másodfokú perköltség megfizetésére, amely az elsőfokú eljárás tekintetében 127.000,-Ft ügyvédi munkadíjból és 42.000,-Ft készkiadásból, míg a másodfokú eljárásban az alperes által lerótt 160.000,-Ft összegű fellebbezési illetékből, és 63.500,-Ft ügyvédi munkadíjból áll, azaz mindösszesen 392.500,-Ft. Az ítéletábla az alperes jogi képviselőjével az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltséget a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5-6) bekezdései alapján áfával növelten határozta meg. A kifejtettek alapján mellőzte az ítéletábla az alperes elsőfokú illetékben történő marasztalását is. Ennek a megfizetésére ugyanakkor a felperest

sem kellett kötelezni, mert az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával szemben a felperes a 60.000,-Ft (kiegészítő) eljárási illetéket már a keresetlevél benyújtásakor megfizette (P.20.986/201663. számú irat).

G y ő r , 2018. június 13.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk. előadó **Dr. Ferenczy Tamás sk.** bíró
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: